

Uus „Kannike“

„Montmartre'i kannikese“ viimasel etendusel mängis Violetta Carvallini ehk „Kannikese“ osa Mari Kamp. See noor näitleja on ennegi esinenud miihästi sõnalavastusis kui ka operetes („Poola pulmad“, „Onupoeg Bataaviast“ jne.)

Hiljaksjäämise tõttu ma ei näinud uue Violetta esimest etteastet, muidu aga jälgisin ta mängu lõpuni. Oma serä suurima osaga sai pr. Kamp rahuldavalt hakkama. Proual on lavalist intelligentsi ja nähtavasti ka head püüdmist, mis pika-peale loodetavasti ei jäta andmata vägagi häid tagajärgi. Onnestunumimate momentide hulka kuulub kaunite kunstide ministri ärasaatmine. „Väljaviskav“ käelõngutus, mis saatis ministriga jumalaga-jätmist, tundus improviseeritult loomulikuna, tahtmatult tekkivana, mitte ette arvestatuna, ja mõjus seetõttu värskena, siirast naeru tekitavana. Hästi õnnestus prouale ka kolmanda vaatuse proovistseen, kuigi see iseendast juba tekstilt kuulub opereti liialdatumate hulka. Teises vaatuses siiski eksitasid „tehtud“ väikesed sammud, milledega Kannike li-

gub edasi-tagasi pärast seda, kui ta südame äravalitu on lubanud mitte minna Ninoni juure. (Muide, samad sammud olid ka Milvi Laidil.) Ka peab proua oma proosateksti ildiselt enam moduleerima. Üldiselt aga oli proua mängutase hästi vastuvõetav.

Väärib märkimist, et kõnealloleval etendusel „Carambolina-Caramboletta“ läks märksa suurema hoo ja temperamendiga kui opereti teisel etendusel. Seekord võis selles juba tunda e k s t a a t i l i s t m o m e n t i, mille olemasolu alles sageli teeb etenduse unustamatuks.

Viimse võimaluseni välja müüdnud saal suhtus lavalt pakutavasse tänulikult, palju naerdes ja palju aplodeerides (kuigi mitte igas kohas, kus ta seda oleks võinud teha).

Hea osa aplausist ja palju lilli sai ka uus „Kannike“.

W. Mettus